

— uložil Úřadu náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu žaloby předkládá žalobce tři žalobní důvody.

1. První žalobní důvod vychází z nedodržení postupu. Žalobce má za to, zaprvé, že vyvstanou-li obtíže mezi Překladačským střediskem a jeho klienty, uplatní se postup stanovený v článku 11 nařízení o zřízení Střediska, a že, zadruhé, rozhodnutí Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 26. dubna 2018, kterým si vyhradil právo provést opatření nezbytná k zajištění kontinuity poskytování překladačských služeb, je v rozporu s článkem 11 nařízení o zřízení Střediska, neboť nedodržuje postup pro řešení sporů stanovený v tomto článku pro případ obtíží mezi dvěma agenturami.
2. Druhý žalobní důvod vychází z nepředvídatelnosti postupu Úřadu. V tomto ohledu má žalobce za to, že:
  - zaprvé situace, v níž se Úřad svým jednáním ocitl, je v rozporu s článkem 148 nařízení o zřízení Úřadu a s článkem 2 nařízení o zřízení Střediska, neboť by mohla vést k absenci platné dohody ode dne 1. ledna 2019;
  - zadruhé znění celého článku 2 nařízení o zřízení Střediska uvádí různé druhy klientů Střediska a v odstavci 1 výslovně označuje sedm agentur, institucí a úřadů – včetně Úřadu – kterým Středisko poskytuje překladačské služby nezbytné pro jejich chod. Kromě toho jsou v odstavci 3 uvedeny i orgány a instituce, které mají překladačské útvary a které mohou podle vlastní volby využívat služeb Střediska;
  - zatřetí společný výklad těchto dvou odstavců vede k závěru, že agentury vypočtené v odstavci 1 nemají prostor pro uvážení, zda využijí služeb Střediska či nikoli, a mohou se proto rozhodnout vypovědět dohodu se Střediskem pouze v případech, že následně nabude účinnosti jiná dohoda.
3. Třetí žalobní důvod vychází z nedostatku pravomoci Úřadu uveřejnit výzvu k podávání nabídek na překladačské služby. Aniž předjímá výsledek posouzení výzvy k podávání nabídek uveřejněné Úřadem, žalobce tvrdí, že rozhodnutím o uveřejnění výzvy k podávání nabídek se Úřad dostává do situace, kdy nemůže dodržet článek 148 nařízení o zřízení Úřadu a článek 2 nařízení o zřízení Střediska. Konečně žalobce tvrdí, že v tomto případě představuje podepisování smluv a nákup překladačských služeb jednoznačné porušení výše zmíněného článku 148, a Úřad tudíž konkrétně není oprávněn pokračovat v tomto postupu až do jeho řádného ukončení, kterým je podepsání smluv.

Žaloba podaná dne 10. července 2018 – JPMorgan Chase a další v. Komise

(Věc T-420/18)

(2018/C 341/30)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: JPMorgan Chase & Co. (New York, New York, Spojené státy), JPMorgan Chase Bank, National Association (Columbus, Ohio, Spojené státy), J.P. Morgan Services LLP (Londýn, Spojené království) (zástupci: M. Lester QC, D. Piccinin a D. Heaton, Barristers, N. French, B. Tormey, N. Frey a D. Das, Solicitors)

Žalovaná: Evropská komise

Návrhová žádání

Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí v plném rozsahu s tím důsledkem, že žádné znění rozhodnutí o porušení nelze zveřejnit před tím, než Tribunál rozhodne o návrhu na zrušení rozhodnutí o porušení;

- podpůrně, zrušil napadené rozhodnutí částečně s tím, že budou ponechány úpravy, které Evropská komise zamítla, jak je uvedeno v žalobních důvodech 2 až 4; a
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení žalobkyň.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně se domáhají zrušení rozhodnutí Komise C(2018) 2745 final ze dne 27. dubna 2018 o námitkách proti sdělení informací jejich zveřejněním podle článku 8 rozhodnutí předsedy Evropské komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 (Úř. věst. 2011, L 275, s. 29) o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (věc AT.39914 – Úrokové deriváty v eurech).

Na podporu žaloby předkládají žalobkyně čtyři žalobní důvody.

1. První žalobní důvod vychází z toho, že Komise porušila zásadu presumpce neviny tím, že zamítla žádost žalobkyň, aby bylo zveřejnění jakéhokoliv nedůvěrného znění rozhodnutí ze dne 7. prosince 2016 (dále jen „rozhodnutí o porušení“)⁽¹⁾ odloženo do doby, než bude rozhodnuto o návrhu žalobkyň k Tribunálu na zrušení rozhodnutí o porušení. Samotné rozhodnutí o porušení bylo přijato v rozporu se zásadou presumpce neviny, jak vyplývá z rozsudku ze dne 10. listopadu 2017, Icap a další v. Komise (T-180/15, EU:T:2017:795, body 253 až 269). Žalobkyně se tedy nachází v postavení osob, kterým není rozhodnutí určeno: nemohou využít všech záruk, které jsou inherentní výkonu práva na obhajobu v rámci řízení, jež má obvyklý průběh a v rámci něhož je přijato rozhodnutí ve věci samé. Žalobkyně tvrdí, že toto brání zveřejnění rozhodnutí o porušení do doby, než Tribunál ukončí přezkum zjištění Komise.
2. Druhý žalobní důvod vychází z toho, že Komise, jednajíc prostřednictvím úředníka pro slyšení, překročila své pravomoci podle čl. 8 odst. 2 rozhodnutí 2011/695/EU (dále jen „mandát úředníka pro slyšení“)⁽²⁾ tím, že obešla rozhodnutí GŘ pro hospodářskou soutěž nezveřejnit část rozhodnutí o porušení (a tím, že na základě tohoto protiprávního rozhodnutí odmítla zamezit zveřejnění obdobných částí rozhodnutí o porušení). Komise, jednajíc prostřednictvím úředníka pro slyšení, nemá pravomoc takto postupovat (viz rozsudek ze dne 15. července 2015, Pilkington Group v. Komise, T-462/12, EU:T:2015:508, bod 31).
3. Třetí žalobní důvod vychází z toho, že Komise pochybila při posuzování návrhů žalobkyň podle čl. 8 odst. 2 mandátu úředníka pro slyšení, čímž porušila obchodní tajemství, jak vyžaduje toto ustanovení, článek 339 SFEU a článek 28 nařízení Rady (ES) č. 1/2003.⁽³⁾ Komise se dopustila nesprávného posouzení, když dospěla k závěru, že sporné údaje nesplňují požadavky na údaje, na které se vztahuje povinnost zachovat profesní tajemství (viz rozsudek ze dne 30. května 2006, Bank Austria Creditansalt v. Komise, T-198/03, EU:T:2006:136), a z dalších důvodů.
4. Čtvrtý žalobní důvod vychází z toho, že Komise porušila zásadu ochrany totožnosti osob ve vztahu k bývalému zaměstnanci žalobkyň a k osobám ve vedení žalobkyň, včetně práva na respektování soukromého života v článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a v článku 7 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobkyně tvrdí, že Komise navrhovala zveřejnění údajů, které by odhalily, nebo mohly odhalit, totožnost bývalého zaměstnance a údajnou míru obeznámení zaměstnanců žalobkyň v dané době.

⁽¹⁾ Rozhodnutí Komise C(2016) 8530 final ze dne 7. prosince 2016 v řízení podle článku 101 Smlouvy o fungování Evropské unie a článku 53 Dohody o EHP.

⁽²⁾ Rozhodnutí předsedy Evropské komise 2011/695/EU ze dne 13. října 2011 o mandátu úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 275, 20.10.2011, s. 29).

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. L 1, 4.1.2003, s. 1).